

DE FONTAJAU A FONT-ROMeU

DE FONTAJAU A FONT-ROMeU

"El mític Font-Romeu dels antics senyors ja no satisfà prou, com tampoc Puigcerdà, Camprodon o Sant Hilari. La Costa Brava és massa coneguda, com si fos el jardí de casa. L'estiueig porta alguns fins al Carib, a les regions àrtiques o als països asiàtics"

ENRIC MIRAMBELL I BELLOC

Quan els gironins que podien anar a estiuejar eren una minoria, sentíem dir que els grans personatges, amb projecció universal, feien temporada al Gran Hotel de Font-Romeu. Mentre que nosaltres només podíem anar alguna tarda de diumenge a berenar

a la Fontajau. Eren temps en què hi havia molta gent que no havia fet mai ni un dia de vacances, i encara eren menys aquells que podien desplaçar-se a la platja o a la muntanya, per lliurar-se de la calor que es pateix a la nostra ciutat. Algunes famílies tenien l'oportunitat d'enviar els seus fills a casa dels avis, o d'uns oncles que vivien a pagès. I aquesta mainada sí que s'ho passaven bé. Comerciants i petits empresaris que gaudien d'una bona posició econòmica i posseïen una segona residència, als estius hi situaven la família, mentre ells continuaven al peu del canó. Només s'hi desplaçaven els caps de setmana. Uns caps de setmana que començaven a darrera hora de la tarda del dissabte i, si les comunicacions ho permetien, duraven fins a primera hora del matí del dilluns i si no, fins al captard del mateix ?diu?menge. Un dels col·lectius que conegué més aviat les vacances fou el de l'ensenyament. Quan aquesta novetat s'anuncià al Butlletí Oficial, alguns mestres preguntaren a la inspecció si seria obligatori fer vacances. Es tractava d'una cosa tan inusual que no se'n sabien avenir. No estaven acostumats a perdre el contacte amb l'alumnat ni a l'estiu, ni en la totalitat dels dies festius. A Girona els estius sempre han estat molt calorosos, fora d'algun any excepcional. Ens defensàvem obrint finestres i balcons en les hores nocturnes, i baixant persianes durant el dia. Matant mosques i mosquits. Usant ventalls. Si la feina ho permetia, fent una capbussada a les aigües del Ter o de l'Onyar. Anant de bon matí, o les tardes dels dies festius a alguna de les moltes fonts de l'entorn urbà. O anant a la Devesa per passejar o seure en un dels molts bancs que el parc ofereix, sense haver de pagar.

Excepcionalment es feia algun extraordinari. M'explicava un meu amic que, quan era petit, un dia a l'hora del dinar el seu pare els sorprengué amb una inusual proposta. Les hores dels àpats eren el moment de la conversa familiar, del canvi d'impressions, de fer balanç d'activitats i d'examinar l'economia domèstica. I aquell dia tots pararen atenció davant el que el cap de casa els anava a proposar. Es tractava de viure un dia amb una programació extraordinària. El diumenge següent, si feia bon temps, anirien a Sant Feliu de Guíxols. L'insospitat anunci es rebé amb grans aplaudiments. Fins i tot els veïns s'adonaren que en aquella llar passava quelcom extraordinari. I arribà el diumenge, i el dia es presentà esplèndid. A cap hora ja feia un sol que estavellava les pedres. Definitivament anaven a passar un dia de platxèria i precisament a marina. Però com que era diumenge, encara que fos per anar a la platja, a criteri d'aquell pare de família, s'havia d'anar mudat. I aquella pobra criatura es posà el vestit de mariner, que era de llana, i les sabates negres de xarol. A l'hora prevista sortiren de casa, tots endiumenjats, i portant una gran bossa, amb els entrepans, per improvisar un dinar campestre. I a bon pas s'encaminaren a l'estació de Sant Feliu. El pare comprà els bitllets i tots s'acomodaren en un dels vagons d'aquell modest, però útil i servicial trenet. A l'hora en punt el comboi es posà en marxa, mentre tots estaven pendants

del paisatge que se'ls aniria oferint, i que el pater-famílias es disposava a explicar. I anava detallant: "En aquests camps que veieu a la dreta s'hi han d'edificar unes casernes que acolliran deu mil soldats". "Deu mil soldats de plom per jugar?" preguntà el nen. "No, no, soldats de carn i ossos, dels que porten armes de veritat". "Aquí, a l'esquerra hi ha la Font del Rei, allà on anàrem a berenar el passat diumenge" Més endavant posaren l'atenció en una gran finca de la qual el pare els digué que hi tenien una petita parcel·la de la seva propietat, on els esperaven algunes generacions d'avantpassats. I amb aquesta amenitat passaren les dues hores i escaig que durava el viatge. Arribats a Sant Feliu, buscaren una pineda ombrejada per poder dinar quan fos l'hora, i des d'allí podien veure el mar. Acostar-se a la platja, ja ni es plantejà. El sol podia perjudicar, i la sorra malmenaria les sabates. El mar ja el veien des de la pineda. Després de dinar, un autocar del servei públic els portà a s'Agaró. Es passejaren per la urbanització, mentre el cap de casa els anava explicant la titularitat d'algunes de les torres. "Aquesta és d'un comerciant del carrer Nou de Girona. La de més enllà és d'un senyor de la plaça del Vi. Aquella altra dels propietaris d'aquells magatzems de la Plaça del Marquès de Camps..." I així s'anava il·lustrant la tan instructiva passejada. Quan aquella pobra criatura ja estava morta d'avorriment, arribà l'hora d'emprendre la tornada. Acomodats en el tren, el viatge de tornada els resultà molt curt, ja que el passaren dormint profundament per refer-se de la jornada festiva de la qual acabaven de gaudir.

Aquells temps passaren a ser història i la majoria dels gironins d'avui podem fer vacances i passem aquesta temporada estiuenca d'una manera ben diferent de la que acabem de comentar. La Fontajau ja no és una font; ja que l'aiguat de l'any 1940 la va eliminar. A la font del ferro hi podem anar amb cotxe, per una carretera asfaltada. Molts paratges rurals de l'entorn de la ciutat estan urbanitzats. En molts domicilis l'aire condicionat ha bandejat ventalls i ventiladors. Les mosques han estat pràcticament eliminades. La generalització de la possessió de cotxe propi facilita els moviments. Amb una hora de viatge es pot fer el que abans ocupava tot un dia. El mar i la muntanya ens queden a quatre passes. La globalització ha fet assequibles fàcilment els més allunyats països. Molts gironins ja no es limiten a gaudir dels rics paratges de les nostres contrades. Han de desplaçar-se lluny, molt lluny. El mític Font-Romeu dels antics senyors ja no satisfà prou, com tampoc Puigcerdà, Camprodon o Sant Hilari. La Costa Brava és massa coneguda, com si fos el jardí de casa. L'estiueig porta alguns fins al Carib, a les regions àrtiques o a països asiàtics, obviant que en alguns d'aquests llocs hi poden trobar tants perills com satisfaccions. Però els que recordem haver viscut els estius gironins amb pocs al·licients, escasses o nul·les possibilitats de desplaçament, i limitades comoditats, ens conformem amb el que tenim ben a prop, i que abans només era a l'abast de les persones adinerades. En aquests paratges del nostre entorn ben proper podem trobar un clima amable, un ambient assossegat i tranquil i el descans que el cos i l'esperit necessiten. Demà entrarem en el mes de juliol i, qui més qui menys, ja té projectades les seves vacances. Com en anys anteriors, els mesos de juliol i agost deixaré de publicar els meus articles setmanals. El dia 1 de setembre, espero poder-nos retrobar amb els lectors. A tots els quals, i a mi mateix, desitjo unes bones vacances i un estiueig reparador i satisfactori.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/06/30/fontajau-font-romeu/624122.html?utm_source=rss